

LONDEN, ENGELAND

Basisinformatie: Londen, de hoofdstad van Engeland, is het perfecte startpunt voor je Europese avontuur. Je kunt er vanuit vrijwel elke plek in Amerika naartoe vliegen, het heeft vijf uur tijdsverschil met de oostkust, plus ze spreken er Engels.

Nou ja, meestal dan. Ze zoenen niet maar 'snoggen', ze dragen geen ondergoed maar 'knickers' en ze betalen in ponden in plaats van dollars, dus het zal soms misschien bloody (bloody = vloekwoord!) moeilijk zijn om te begrijpen waar ze het over hebben.

Ik ga naar Europa. EUROPA. Ik ga het land uit. Ik ben nog nooit het land uit geweest, en nu ga ik naar minstens vijf andere landen.

Als we tenminste op tijd bij de gate zijn.

'Rennen, Leela, rennen! Kom op! Schiet op!' schreeuw ik, terwijl we met z'n tweeën over de luchthaven sprinten. 'We moeten instappen! Het werd net omgeroepen!'

'Wacht!' roept ze terug. 'Ik verlies mijn sandaal!'

Ik draai me om en zie haar hinken op één been. Haar felblauwe tas zit volgepropt met een zwartleren portemonnee, haar *Vogue*, *People*, *EW* en *Newsweek*, handzeep, een notitieboekje, potloden, haar iPhone en een open metaalkleurige make-uptas ter grootte van een magnetron. Ze heeft ook een witte plastic zak in haar hand met chips, een fles frisdrank en een sandwich.

‘Ik heb de servetten laten vallen!’ zegt ze. ‘Ik moet terug voor de servetten!’

‘Vergeet de servetten,’ commandeer ik. ‘We hebben geen tijd voor servetten. Doe je schoen aan en loop door! Ik draag je eten wel, kom op!’

Ik pak haar tas van haar over en ren verder. Ik heb in plaats van een tas een kleine zwarte rugzak bij me die alles op zijn plaats houdt. Mijn paspoort. Mijn portemonnee. Mijn reisgids. Vier pockets – *One Day*, *The Paris Wife*, *Daughter of Smoke and Bone* en *My Brilliant Friend* – die zich allemaal afspelen in steden die ik van plan ben te bezoeken. Nu het zomervakantie is, kan ik eindelijk alles lezen wat ik wil.

Als we bij de gate aankomen, is er nog maar één persoon voor ons.

Op het bord staat:

Vlucht 401 naar Londen

Vertrektijd: 17.00

Final boarding

‘We hebben het gehaald!’ zeg ik hijgend. ‘Ongelofelijk.’

Ons eerste bijna-oponthoud was toen mijn moeder haast een paniekaanval kreeg toen Leela’s ouders me kwamen ophalen om ons naar het vliegveld te brengen. Ze was naar de oprit gekomen om afscheid te nemen, maar toen ik in de auto stapte, zag ik haar ogen glazig worden en ze leek heel ver weg. ‘Mam?’ zei ik. Ik verstijfde ter plekke. ‘Gaat het?’

‘Alleen maar een beetje duizelig,’ zei ze, terwijl ze terugliep naar het huis. ‘Maak je geen zorgen. Ga maar gauw. Goede reis.’

Ik voelde me een beetje misselijk toen ik haar de voordeur achter zich dicht zag trekken. Ik vroeg me af: kan ik dit echt doen? Kan ik echt weggaan?

‘Alles in orde?’ vroeg Leela’s vader.

‘Ja,’ zei ik. ‘Laten we gaan.’

Dus we gingen.

Het verkeer was een puinhoop, wat ons nog eens tien minuten extra kostte. Toen haalde de beveiliging Leela uit de rij om te controleren of ze in haar gigantische make-uptas geen spullen had waarmee ze een of andere vloeistofregulering overtrad.

‘Waarom heb je zo veel lippenstiften nodig?’ vroeg ik haar.

‘Dat is een belachelijke vraag.’

‘Waarom heb je ze dan niet in je koffer gestopt?’

‘De meeste zitten in mijn koffer. Maar ik kon ze daar niet allemaal in doen. Ik was bang dat ze zouden smelten.’

De laatste druppel was mijn schuld. Ik wilde per se bij de Fresh Market bij onze terminal naar binnen om sandwiches te kopen. Dan zouden we in het vliegtuig meteen kunnen eten, nog voor het opstijgen klaar zijn en direct kunnen gaan slapen. Maar de rij bij de kassa schoot niet op en we waren bijna te laat om in te stappen.

Hoe dan ook, we hadden het gehaald. De servetten waren we kwijt, de lippenstiften hadden we nog en we hadden het gehaald. Nu zijn we hier, bij de gate. Een tinteling van opwindning schiet langs mijn ruggraat omhoog. Ik doe dit! Serieus, geen grapje! Ik ga viereenhalve week met mijn beste vriendin door Europa reizen. Wauw!

‘Instapkaart en paspoort alsjeblieft,’ zegt de stewardess als wij aan de beurt zijn.

‘Alstublieft,’ zeg ik, en ik geef haar mijn documenten.

‘Goede reis, Sydney,’ zegt ze tegen me en ze geeft me mijn spullen terug. Ze draait zich om naar Leela.

‘Verdomme,’ zegt Leela. ‘Mijn instapkaart zat bij de servetten.’

Tip: neem je een nachtvlucht? Slaap in het vliegtuig! Dan ben je bij aankomst goed uitgerust en klaar voor een vliegende start van je vakantie.

Anders kunnen ze je tegen de middag opdweilen.

Op de een of andere manier redden we het. We vinden de stapel servetten en de instapkaart en dertig minuten later zitten we in de lucht. Ik neem een laatste hap van mijn sandwich van de Fresh Market. ‘Wc en daarna slapen,’ zeg ik.

‘Perfect,’ zegt Leela, nog kauwend. ‘Ik let wel op je spullen.’

Haar spullen puilen al uit het netje op de rugleuning van de stoel

voor haar en liggen uitgespreid over haar én mijn voetenruimte.

Terwijl ik het gangpad af loop, kan ik er niet over uit dat ik echt ben vertrokken. Ik heb niet meer in een vliegtuig gezeten sinds mijn tiende, meer dan negen jaar geleden. Ik voel me vrij, als een ballon die door de lucht zweeft.

Het vliegtuig schommelt naar links.

Vrij. En een beetje wiebelig.

Ik verdring het ongemakkelijke gevoel. De komende viereenhalve week worden fantastisch. Ongelofelijk. Ongelofelijk fantastisch.

Ik glimlach in het voorbijgaan naar de andere passagiers. Hallo, klein jongetje. Hallo, klein meisje. Hallo, te magere moeder. Hallo, extreem bezwete vader. Hallo, knappe gast.

Eerst herken ik hem niet.

Dan denk ik: dat rommelige bruine haar, die roze wangen en die trage glimlach komen me bekend voor.

Dan dringt het tot me door. MATT. HET IS MATT. Leela's ex-vriend MATT.

Ik heb Matt nog nooit persoonlijk ontmoet, want Leela heeft hem leren kennen in Montreal, op McGill University, maar ik herken hem van haar Facebook, Snapchat en Instagram. Selfies van hen samen op een bergtop (#wezijnboven #MontRoyal), hele nachten doorhalen in de bibliotheek (#zininkoffie) en met een bord frietjes, jus en *cheese curds* (#mijneerstepoutine).

Leela heeft ons ook via FaceTime aan elkaar voorgesteld.

Hij is in het echt absoluut net zo knap als toen die keer op het telefoonscherm.

Hij zit iets te bekijken op zijn iPad. Ik maak een u-bocht, loop terug naar onze rij en laat me in mijn stoel naast het gangpad zakken.

‘Ik ben de adapter van mijn ouders vergeten,’ zegt Leela. ‘Om dingen in te pluggen.’

‘Zit daar maar niet over in. Ik heb er een gekocht en ik weet zeker dat ik hem heb ingepakt. We kunnen hem samen gebruiken.’ Ik leg mijn hand op haar arm. ‘Maar hou je vast. Matt zit in het vliegtuig.’

Leela hapt naar adem. ‘Mijn Matt?’

‘Ja.’

‘Nee,’ zegt ze ten slotte, als ze haar adem terug heeft. Ze laat de rest van haar sandwich in haar schoot vallen. Cheddarkaas. Overall.

‘Ja,’ herhaal ik.

‘Weet je zeker dat hij het is?’

‘Negenennegentig procent zeker.’

‘Welke rij?’

‘Ergens in de dertig. Hij heeft een McGill-trui aan.’

Ze verstopt haar gezicht in haar handen. ‘De eikel zit in mijn vliegtuig. Wat moet hij verdomme in mijn vliegtuig?’

‘Technisch gezien is het vliegtuig eigendom van Delta. En Virgin Atlantic regelt de vlucht.’

Ze lacht niet, hoewel het supergrappig is. Oké, misschien niet supergrappig, maar toch echt wel een beetje grappig. Als zij het had gezegd, had ik gelachen.

‘Hij zit vast op onze oude plek,’ zegt ze. ‘Goddank heb ik mijn zitplaats omgeruild voor een plek naast jou. Goddank. Stel je voor dat ik de hele reis naast hem had moeten zitten. Dan was ik doodgegaan. Echt dood.’

‘Kunnen we het alsjeblieft niet over doodgaan hebben terwijl we in een vliegtuig boven de oceaan zitten?’

‘Hij zou zijn ticket annuleren,’ vervolgt ze. ‘Ik had hem verteld dat jij met me mee zou gaan, en hij zei dat hij dan naar huis zou gaan en een baantje zou gaan zoeken in Toronto. Dus waarom is hij hier? In mijn vliegtuig? En waarom vliegt hij vanuit Baltimore? Hij wóónt er niet eens! Ik woon er!’

‘Hadden jullie de tickets niet gekocht om samen naar Londen te gaan? Waarschijnlijk heeft hij zijn ticket gewoon gehouden. Of misschien is hij een fan van de Baltimore Orioles. Ik weet het niet,’ zeg ik. Ik kijk door het raampje bij haar hoofd. Ik zie alleen blauw. ‘Ga je naar hem toe om ruzie te maken?’

‘Ja! Nee. Ik wil hem niet zien. Ik wil niet met hem praten. Hij weet dat ik in het vliegtuig zit. Als hij me wil zien, kan hij me opzoeken. Hij is een zak.’ Ze veert op. ‘Shit. Was hij samen met iemand?’

‘Dat weet ik niet,’ zeg ik. ‘Ik was zo verbaasd hem te zien dat ik meteen ben teruggerend. Ik ben niet eens naar de wc geweest.’

‘Heeft hij je gezien?’ vraagt ze bezorgd. ‘Ik weet zeker dat hij jou ook zou herkennen.’

‘Nee, nee. Hij zat iets te bekijken. Ik denk niet dat hij me zag.’

‘Wil je teruggaan om te kijken of hij met iemand anders is? Alsjeblieft?’

‘Nu meteen?’

‘Ja. Alsjeblieft. Ik moet het weten.’ Ze schudt haar hoofd. ‘Hij gaat vast niet in zijn eentje naar Europa.’

‘Misschien wel,’ zeg ik. ‘Heel veel mensen doen dat.’

‘Nee,’ zegt ze. ‘Hij is geen type om alleen te reizen. O god, ik wed dat hij met die Ava is. Ze zit vast naast hem. Waarschijnlijk zitten ze elkaar pinda’s te voeren. Ik haat pinda’s! Wie eet er ooit pinda’s die je in een vliegtuig krijgt?’

‘Ze delen tegenwoordig geen pinda’s meer uit. Te veel allergieën. Dat is vragen om rechtszaken.’

‘Kun je niet net doen of je naar de wc gaat en dan kijken?’

‘Eigenlijk moet ik nog steeds naar de wc.’

‘Prima. Probleem opgelost.’ Leela kijkt me met een wanhopige, smekende blik aan. Haar bruine ogen hebben een wilde uitdrukking. Zelfs haar gewoonlijk gladde, bruine haar zit in de war, wat extra bijdraagt aan de algehele opgewonden indruk.

Ik doe mijn veiligheidsriem los en sta op. We zitten in rij veertien. Het vliegtuig dreunt onder mijn voeten terwijl ik voorzichtig weer naar achteren loop. Achtentwintig. Negenentwintig. Dertig.

Ik kijk op. En daar is hij. Nog steeds in de stoel naast het gangpad. Nog steeds naar een film aan het kijken. Links van hem zit een oudere man een boek van James Patterson te lezen.

Niet Ava. Een klein wonder.

Matt kijkt op. Ziet me staren. We kijken elkaar aan. Ik wend mijn blik af, maar het is al te laat. Oeps.

‘Hé,’ zegt hij.

‘Hallo Matthew,’ zeg ik. Shit. Als hij nog niet wist wie ik was, heb

ik me verraden zodra ik zijn naam noemde. Ik weet niet goed wat ik moet doen, dus ik loop verder en gebruik de rugleuningen om mijn nu bezwete handpalmen aan af te vegen. Gelukkig is de wc niet bezet, dus ik stap snel naar binnen en doe de deur achter me op slot.

Op de terugweg doe ik alsof hij niet bestaat.

Leela klampt zich aan haar armleuningen vast alsof het vliegtuig neerstort.

‘Hij is alleen. En hij heeft me gezien,’ zeg ik.

‘Wat moet ik doen?’

‘Weet ik niet. Met hem praten?’

‘Hij hoort met mij te komen praten! Hij moet nog een keer zijn excuses aanbieden! Hij is vreemdgegaan! Hij zit in mijn vliegtuig!’ Ze fluistert hysterisch.

‘Je hebt gelijk,’ zeg ik. ‘Hij hoort met jou te komen praten.’

‘Precies,’ zegt ze.

Ik adem een diepe teug bedompte vliegtuiglucht in en draai wat rond in mijn stoel om een gemakkelijke houding te vinden. Het is niet eenvoudig, want de stoel lijkt te zijn gemaakt voor een kleuter.

Leela kamt met haar vingers door haar lange, donkere haar. ‘Zie ik er toonbaar uit? Voor als hij hiernaartoe komt?’

‘Je ziet er fantastisch uit,’ zeg ik tegen haar.

‘Hoe zit mijn lippenstift?’

‘Nog steeds goed,’ zeg ik.

‘Dank je wel. Bite.’

Ik doe mijn schoenen uit en probeer mijn tenen te strekken in mijn sokken. ‘Wat is Bite?’

‘Dat is een Canadees lippenstiftmerk waar ik helemaal gek op ben. Ik wil daar volgend jaar zomer stage lopen. Ik vind hun branding geweldig.’ Leela studeert marketing op McGill.

Ik studeer Engelse literatuur aan de University of Maryland.

Dan dringt tot me door wat ze net zei en ik draai me naar haar toe. ‘Dus je blijft volgend jaar zomer misschien in Canada?’

‘Misschien wel,’ zegt ze. ‘Als ik de stageplek krijg.’

Ik zak achterover in mijn stoel en voel iets wat grenst aan opluch-

ting dat ik ben meegegaan op deze reis. Leela en ik hebben deze maand samen nodig. We kunnen niet alleen op jeugdherinneringen teren. We moeten nieuwe ervaringen opdoen, anders verschrompelt onze vriendschap. Net als de orchideeën die mijn vader me voor mijn verjaardag had gestuurd en die ik helemaal was vergeten water te geven.

Ze wijst naar het scherm boven ons. ‘Wil je de film zien?’

‘Ik dacht dat we gingen slapen?’

‘Ik kan op een moment als dit niet slapen! Bovendien moet ik plussen. En ik ga mooi niet naar de wc.’

Tip: ter voorbereiding op onverwachte ontwikkelingen kan het verstandig zijn een annuleringsverzekering af te sluiten.

Doe je dat niet, dan heb je mooi pech als je vriend met een of ander meisje aanpakt en jij je geld voor je ticket terug wilt. Sorry.

Leela en ik waren altijd al van plan om samen op reis te gaan.

We zijn al beste vriendinnen sinds groep vijf van de basisschool. We spraken altijd van tevoren af om dezelfde kleren aan te trekken en zeiden dan tegen mensen dat we een tweeling waren. Hoewel we allebei dezelfde middelste-rij-op-de-schoolfoto-lengte hadden, betwijfel ik of iemand erin trapt. Zij is Indisch en heeft een donkere huid en lang, golvend, donkerbruin haar en ik heb een lichte huid en krullend, lichtbruin Joodse-meisjeshaar.

Terwijl andere kinderen op school voetbalden en naar ballet gingen, lazen Leela en ik boeken. *The Princess Diaries*. *Anne of Green Gables*. Maar onze favoriete boeken speelden zich af in Engeland. *Mary Poppins*. *Matilda*. *Harry Potter*. *Peter Pan*. *Angus, Thongs and Full-Frontal Snogging*. Thongs! Snogging! Ha!

We beloofden elkaar plechtig dat we op een dag, als we ouder waren, naar Engeland zouden gaan en onze eigen avonturen zouden beleven. Londen zou zoveel leuker zijn dan Maryland. We zouden thee drinken met onze pinken in de lucht. We zouden naar Buckingham

Palace gaan. We zouden met paraplu's en bezemstelen over de stad vliegen. We zouden ons in Londen verloven. Oké, niet echt, maar Leela's ouders hadden zich in Londen verloofd en had je ooit zoiets romantisch gehoord?

Op de middelbare school raakten we geobsedeerd door de Eiffeltoren. We besloten dat we naar Parijs en Londen zouden gaan. Leela koos Frans als eindexamenvak en ontdekte stinkkaas. Ik las *Anna and the French Kiss*, *Just One Day* en een heleboel over Marie Antoinette.

Mijn nicht Melanie ging op haar negentiende echt met haar rugzak op reis door Europa. Ze ging zes maanden. Ze legde uit dat backpacken in Europa niet inhield dat je door de bergen van de ene stad naar de andere trok, zoals ik een beetje dacht. Ze reisde met de trein en ze droeg al haar spullen gewoon mee in die rugzak in plaats van een koffer. Wij konden er niet over uit. Hoe moest alles daarin passen? Ik wilde ook reizen met al mijn spullen in een rugzak! Wij wilden backpacken in Europa!

Zelfs nadat Leela bij McGill University in Montreal in Canada was toegelaten en ik een beurs had gekregen voor de University of Maryland – wat fantastisch was, want dan kon ik thuis blijven wonen, en ik had het gevoel dat ik dat moest doen – veranderden onze plannen niet.

‘We gaan evengoed volgend jaar zomer naar Europa,’ zei ze.

‘Natuurlijk,’ zei ik tegen haar, hoewel ik in tegenstelling tot Leela geen paspoort had.

De avond voordat ze naar Canada vertrok zei ze: ‘We gaan van de zomer evengoed naar Europa,’ en ze gaf me een knuffel als afscheid.

Ik beloofde dat we dat zouden doen.

Leela ontmoette Matt op de eerste dag van Frosh. Dat is de zuip- en slempweek voordat op McGill de colleges beginnen. Net als in Europa mag je in Montreal vanaf je achttiende alcohol drinken.

Aan het begin van het jaar spraken en appten Leela en ik elkaar elke dag. Maar naarmate de maanden verstreken kreeg ik het steeds drukker met colleges en studeren en feesten en heen en weer rijden naar de campus, plus van alles regelen voor mijn moeder en mijn zusje

Addison, waardoor er steeds meer tijd overheen ging voor ik haar antwoordde.

Leela: Bel als je kunt. Ik mis je!

Leela: Ken je me nog?

Leela: Hallo, dit is toch nog steeds jouw nummer?

Ik: Sorry! Ik schaam me dood! Ik heb het zo druk! Ik hou van je!

Ik miste de tijd waarin ons dagelijks leven met elkaar verweven was door school en samen dingen doen en kletsen en lezen en gewoon samen tv-kijken.

Eind februari trilde mijn telefoon.

Leela: We gaan toch nog steeds samen naar Europa, hè?

Ik antwoordde niet meteen. Ik wilde naar Europa.

Supergraag.

Een week later schreef ze weer.

Leela: Hallo vreemdeling. Wat gaan we deze zomer nou doen? Gáán we nog naar Europa of niet? Zo ja, dan moeten we tickets kopen.

Ik aarzelde, met mijn hand op mijn telefoon. Onze vriendschap had deze reis nodig. Maar ik kon geen ja zeggen. Ik schreef terug:

Ik weet het niet.

Leela: Je moeder redt zich wel.

Ik: Daar ben ik niet zo zeker van.

Ik wachtte op Leela's antwoord. Eindelijk schreef ze terug:

Leela: Maar we zijn deze reis al zóó lang van plan!!

Ik: Ik weet het.

Ik dacht erover na. Ik miste Leela verschrikkelijk, maar ik kon het niet doen. Ik kon mijn moeder niet de hele zomer alleen laten. Ze zou zich níét redden.

Mijn moeder heeft een ernstige angststoornis die agorafobie heet. Pleinvrees. Mensen denken dat iemand met agorafobie bang is om naar openbare plekken te gaan, maar dat is het niet helemaal. Mensen met agorafobie zijn bang om op openbare plekken te komen en de controle te verliezen. Dus blijven ze het liefst op plekken die ze als veilig beschouwen.

Zo heeft mijn vader het in ieder geval uitgelegd.

Toen mijn zusje en ik nog op de basisschool zaten, vroeg mijn moeder altijd aan mijn vader of hij wilde rijden, en we gingen altijd als eerste weg bij evenementen. Maar ze ging nog wel mee naar onze schooltoneelstukken, boekenmarkten en ouderavonden. Ze werkte vanuit huis, want ze is kinderboekenillustrator, maar ze ging nog wel naar buiten. Ze vond het niet prettig, maar ze deed het. Mijn vader en zij maakten altijd ruzie. Hij wilde vaker uit eten, naar feestjes, meer mensen ontmoeten, meer dingen zien. Zij wilde dat hij rustig deed en meer aandacht besteedde aan zijn gezin. Hij ging er graag op uit. Zij hield van Monopoly spelen en tv-kijken. Hij wilde naar een relatie-therapeut. Zij weigerde. Haar tante was therapeut, en ze vond die tante een ongelofelijke halvegare.

Dus hij ging zonder haar. En toen ik net op de middelbare school zat, verhuisde hij zonder haar. Zonder ons.

Nadat mijn vader en moeder waren gescheiden, ging het snel bergafwaarts. We waren onderweg naar het winterfeest van de middelbare school toen ze een paniekaanval kreeg. Ik zat voor in de auto en mijn zusje zat op de achterbank. We stonden voor een stoplicht te wachten toen het licht op groen sprong en mijn moeder bleef staan.

‘Mam?’ zei ik, en toen zag ik dat ze spierwit was en dat haar handen trilden. ‘Mam, gaat het?’ Ze zag er niet uit alsof het ging. Ze zag eruit alsof ze elk moment kon flauwvallen.

De donkerblauwe Ford Taurus achter ons begon te toeteren. Eén keer. Twee keer. Nog een keer. TOEEEEEEET.

Wat gebeurde er?

‘Je moet doorrijden, mam,’ riep Addison vanaf de achterbank. ‘De a-a-andere auto’s kunnen er niet langs!’ Addison stotterde een beetje, de laatste tijd. Stress, had haar juf gezegd. Ze zat pas in groep zes.

‘Ik...’ Mijn moeders stem sloeg over. ‘Ik voel me niet lekker. Ik denk dat ik... Mijn borst doet pijn.’

Had ze een hartaanval? Mijn eigen hart ging opeens als een razende tekeer.

TOEEEEEEET.